

Margarida Orfila i Tudurí (1889-1970)

Isabel Fèlix Riera

Extracte del treball de recerca “L’obra pianística de Margarida Orfila i Tudurí”.

Màster en Musicologia i Educació Musical. Universitat Autònoma de Barcelona, 2011.

El 10 de setembre de 1889 neix a Maó Margarita Orfila i Tudurí, filla de Guillermo Orfila i Pons i de Margarita Tudurí i Coll. Va tenir un germà i dues germanes: Guillermo, Antonia i Carmen, nascuts entre 1890 i 1894. Tota la seva família era natural de Maó. El pare de Margarida, Guillermo, es dedicava al comerç, com a impressor i enquadernador, mentre que la seva mare s'encarregava de les tasques domèstiques. Per la línia paterna, el seu avi Guillermo Orfila i Goñalons ja havia mort quan Margarida va néixer, i la seva àvia Margarita Pons i Villalonga es dedicava a les tasques de la llar. Per la línia materna, el seu avi Rafael Tudurí i Saura era sabater, i la seva àvia Antonia Coll i Borrás es dedicava també a les tasques de la casa. Es tractava, doncs, d'una família humil i treballadora.

A l'edat de sis anys, el 22 d'agost de 1896, es presenta en públic com a pianista al Circo Colón de Maó amb gran èxit, rebent una "tempestad de aplausos" segons la premsa de l'època. Va interpretar un vals en un concert compartit amb altres artistes, tots ells cantants - com no podia ser d'altra manera a Menorca on la passió per l'òpera inundava tota la vida musical-.

Però la vida a Menorca no era còmoda, la difícil situació econòmica va empènyer molts menorquins a buscar-se la vida fora de l'illa. Aquest va ser el cas de la família Orfila i Tudurí, que va traslladar el seu domicili a Barcelona. Amb els anys, l'únic membre de la família que es va reestablir a Menorca fou Guillermo, el germà. Les tres germanes - Margarida, Antònia i Carme- es van quedar ja tota la vida a Barcelona. D'aquesta manera sempre es va mantenir el lligam entre la branca barcelonina i la branca menorquina de la família. Margarida sovint estiujava a Menorca, al poble d'Es Castell, i més concretament al Carrer d'es port, conegut popularment com a "carrer dels maonesos"; d'aquí la seva passió pel mar i els records entranyables que durant tota la seva vida guardà de Menorca.

Tornem però al moment en que la família Orfila i Tudurí va començar la seva nova etapa a la ciutat comtal. Margarida va continuar els seus prometedors estudis musicals a l'Escola Municipal de Música de Barcelona, on va obtenir diversos premis i distincions. Als catorze anys, el 10 de juliol de 1904, obté el Premi a les oposicions de l'últim curs de solfeig, èxit del qual la premsa menorquina se'n va fer ressò. Un any més tard, el 3 de juny de 1905, va ser distingida com a alumna avantatjada de l'Escola, i en l'acte de repartiment de premis va interpretar juntament amb José Farga i Antonio Sala el trio per a violí, violoncel i piano en do menor de Beethoven al Saló de Cent de Barcelona.

“El Liberal” (14-7-1904)

El domingo tuvo lugar en el salón de Ciento de las Casas Consistoriales de Barcelona, el solemne acto de la repartición de premios á los alumnos de la Escuela Municipal de Música.

El primer premio fué otorgado á la señorita Margarita Orfila, joven de catorce años de edad, hija de nuestros paisanos D. Guillermo Orfila y D.ª Margarita Tudurí.

A pesar de la corta edad de la jovencita, en relación á la de los demás que se presentaron á disputarse el primer premio, en las oposiciones del último curso de solfeo, tuvo la suerte de ser la agraciada, saliendo victoriosa la Srta. Orfila.

“La Publicidad” (4-6-1905)

Reparto de premios. – Anoche tuvo lugar la distribución de premios á los alumnos aventajados que concurren a las clases de la Escuela Municipal de Música.

Fueron muy aplaudidos los números del programa especialmente el trío en do menor para piano, violín y violoncello, de Beethoven que ejecutaron con gran lucimiento los Sres. Farga y Sala y la bella pianista Srta. Margarita Orfila que á pesar de sus pocos años resulta una verdadera artista y una esperanza legítima del arte.

La formació musical més àmplia la va rebre dels mestres Antoni Nicolau i Lluís Millet pel que fa a la teoria i dels mestres Daniel i Pellicer pel que fa al piano, tot i que també va rebre classes del pianista Enric Granados. Amb els mestres Nicolau i Millet va establir una forta relació d'amistat que va durar tota la vida i va tenir continuïtat amb el fill d'aquest últim, Lluís Mª Millet, i la seva esposa.

En la vida de Margarida Orfila va ser importantíssima la vessant pedagògica, a la que va dedicar molts esforços, desenvolupant la seva tasca docent a l'Escola Municipal de Música de Barcelona des de molt jove. El març de 1907, a l'edat de disset anys és nomenada professora auxiliar de solfeig i teoria d'aquest centre, on hi ensenyaria durant més de cinquanta anys fins a la seva jubilació. La dedicació i passió per l'ensenyament que mostrava Margarida Orfila són recordades encara avui per alguns dels seus alumnes i familiars.

Entre els seus treballs es troben harmonitzacions de cançons populars per a cant i piano com *La Metzinera descarada*, publicada el 1908 per Ed. Bartomeu Baxarias a Barcelona, que consta com a estrenada divuit anys més tard, el 1926, per l'Orfeó Nova Tàrraga. També trobem publicades, per un editor desconegut –ja que a la partitura no hi apareix cap identificació-, les *Tres melodies pera cant i piano*: són les cançons *Non-non*, *Cançó d'Abril* i *Pasqua Florida*, amb lletra d'Apel·les Mestres. No obstant, gràcies a l'afectuosa dedicatòria manuscrita que apareix en un exemplar d'aquesta obra a l'arxiu musical de l'Ateneu de Maó podem deduir que va ser composta abans del maig de 1909.

El talent i la completa preparació musical de Margarida, units a la seva precocitat, no eren elements habituals en les dones de l'època. Això ve corroborat pel fet que el juny de 1909 es converteix en la primera dona en acabar els estudis superiors de Contrapunt i Fuga a l'Escola Municipal de Música de Barcelona, amb la qualificació de "Sobresaliente", situant-se així ja clarament en el camí de la composició. D'això se'n va fer ressò la premsa catalana i menorquina, que seguia de lluny els progressos de la seva conciutadana.

"El Noticario Universal" (16-7-1909)

Con la calificación de sobresaliente que ha obtenido durante toda la carrera, ha terminado los estudios de contrapunto y fuga en la Escuela Municipal de Música de esta ciudad la aventajada alumna señorita Margarita Orfila, natural de Mahón.

L'època de major intensitat com a pianista va des de la seva etapa d'estudiant fins al 1913, any del seu casament amb Frederic Alfonso. Viatja sovint a Menorca, on hi trobem proves de la seva presència en forma de concerts o bé dedicatòries de partitures a l'Ateneu Científic, Literari i Artístic de Maó, entitat musical de referència a l'illa en aquell moment. Tenim constància de que va oferir tres concerts a l'Ateneu de Maó els estius de 1909 i 1910. Actuà com a pianista solista interpretant obres de Bach, Beethoven, Chopin, Albéniz i Debussy, acompanyant la seva germana Carmen -violinista-, el violoncel·lista Domingo Taltavull i la cantant Micaela Valls. La premsa menorquina no escatima elogis per a les dues germanes, i també es menciona que en aquell moment Margarida ja era sòcia de mèrit de l'Ateneu Científic, Literari i Artístic de Maó.

El 1912 fou per a Margarida Orfila un any especialment exitós, doncs en el concurs "Festa de Joventut" organitzat per la publicació "Il·lustració Catalana" va guanyar el primer, el segon i el quart premi en la secció de música instrumental. Es tractava d'un concurs que tenia per objectiu donar a conèixer les obres musicals, pictòriques o literàries dels joves que encara no havien arribat al gran públic. El primer premi l'obté l'obra *Primer temps d'una sonata (Lema: Y també lo romàntich)*, el segon premi recau en *Sonata per a piano (Lema: Visca lo clàssich)* i el quart és per a *Tres melodies pera piano*. Aquestes distincions, així com l'acte d'entrega dels premis al Palau de la Música Catalana, tingueren un gran ressò mediàtic. En aquest acte, en el qual el públic omplia completament la sala de concerts del Palau, el Dr. Lluís Millet va fer un emotiu parlament "adreçat al jovent que sent la inspiració de la música parlant-los de la sublimitat de l'art, recomanant la sinceritat en llurs manifestacions perquè del contrari és una profanació; amb sinceritat es farà un gran art, fort i

ben nostre com tots ho desitgem”. A continuació la nostra compositora interpretà en un piano marca Cussó les tres obres premiades “como una consumada concertista”, segons llegim al Diario de Barcelona. També se li va fer entrega d’una medalla de bronze i tres obres literàries ricamente enquadernades de Narcís Junyent i un altre autor sense especificar.

“Revista Musical Catalana – Butlletí de l’Orfeó Català” (núm.102-103, juny-juliol 1912)

Festa de Joventut. - La collita d’obres musicals que donà aquesta primera Festa de Joventut, si bé en nombre no fou pròdiga, en qualitat sí que ho fou, ja que ens manifestà veritables artistes, d’entre els quals ne sobresurten especialment tres, que amb llurs obres demostraren estar ben preparats per emprendre, en l’esdevenidor, obres de gran volada. Principalment un d’ells, la Srta. Margarida Orfila Tudurí, se’ns presentà, en el *Primer temps d’una sonata (lema: I també lo romàntic)*, compositora que domina expertament el mètier i coneix perfectament la forma d’aquest genere. Aquest fragment, de factura distingida es inspirat i vibrant, havent-li valgut forts aplaudiments, tant per sa bellesa com per la notable execució. A la propia autora correspongueren dos altres premis per la *Sonata per a piano (lema: Visca lo classic)* i les *Tres melodies per a piano* que presentà a concurs.

D’aquestes obres premiades, actualment resten per localitzar les *Tres melodies*. Tot i que el més probable és que aquesta obra s’hagi perdut o bé s’hagi traspaperat i amb el temps acabi apareixent, una altra possibilitat més improbable, però, és que es tracti d’una versió per a piano sol de les ja mencionades “Tres melodies pera cant i piano”, datades el 1909.

L’àmbit social en el qual es movia Margarida Orfila girava al voltant de l’Escola Municipal de Música de Barcelona, un dels centres neuràlgics de l’activitat musical catalana i d’on sortien els compositors, els intèrprets i els directors més rellevants del moment com Eduard Toldrà, entre d’altres.

Un cop passat l’atragat any 1912, Margarida es casa el 20 de gener de 1913 amb Frederic Alfonso i Ferrer, nascut el 1879 i originari de València, també compositor i professor de solfeig i teoria superior a l’Escola Municipal de Música de Barcelona. Quan el mestre Alfonso es va incorporar com a docent a l’Escola, l’any 1909, Margarida ja n’era professora auxiliar. L’admiració artística mútua va esdevenir en un feliç i fructífer matrimoni que va durar trenta-tres anys, fins la mort de Frederic. L’enllaç va tenir lloc a l’Església de la Mercè de Barcelona i se’n va fer ressò la premsa catalana. La parella va tenir sis fills, dels quals en van sobreviure cinc: Frederic, Margarida, Joan, Francisco i Carme. Durant els primers anys de matrimoni les obligacions familiars derivades del naixement i cria dels fills van ocupar gairebé tot el temps de la compositora.

Així, doncs, el seu temps estava repartit entre la família, l'activitat com a pianista, la pedagogia i la composició. Era una dona ordenada i estricta, igual que les seves germanes Antònia -modista- i Carme -excel·lent violinista i professora també a l'Escola Municipal de Música de Barcelona-, sempre presents en la vida de la família Alfonso Orfila. Tots els fills del matrimoni Alfonso Orfila van tenir inquietuds artístiques, de fet quatre d'ells es van dedicar a la música. Frederic, el primogènit, va ser poeta i advocat. La mare va musicar més endavant alguns dels poemes del fill, com per exemple *Jocs d'àngels* i *Jardins de Montjuic*. La segona filla, Margarida, era pianista i també va ser professora de solfeig a l'Escola Municipal de Música. Va ser ella l'encarregada d'estrenar el 24 de març de 1935 l'última obra per a piano de la seva mare, *Quatre Estudis*, i també hi ha constància de que va interpretar les *Petites Semblances*. El tercer fill, Joan, va ser violinista i compositor, i sabem que va interpretar l'obra *Frisança* per a violí i piano el 14 d'agost de 1932. Francisco, el quart fill, va estudiar violoncel i hi ha constància de que va interpretar *Impresión* i *Tarantela* entre 1930 i 1934. I la filla petita, la Carme, va ser una cantant refinadíssima i professora de música.

Tornant al treball compositiu de Margarida Orfila, no va ser fins al 1925, dotze anys després de casar-se, quan tornem a trobar-ne pistes. Unión Musical Española edita el *Scherzo*

op.22 per a piano, dedicat a Maria Coquard. A l'exemplar d'aquest *Scherzo* que es troba a la Biblioteca Nacional de Catalunya hi figura la següent dedicatòria manuscrita: "Al meu benvolgut mestre D. J. B. Pellicer. Ben devotament. Margarita Orfila". L'obra va tenir una gran repercussió i les crítiques foren molt positives, rebent nombroses lloances per la seva qualitat i inspiració, per la seva modernitat i bellesa sense trencar amb els motlles clàssics i sobretot per tractar-se d'un llenguatge pianísticament molt ben escrit i brillant que permet el lluïment de l'intèrpret. L'estrena va anar a càrrec de la pianista Maria Coquard, alumna de Frederic Alfonso, el dia 1 de febrer de 1930 al Saló de Cent de l'Ajuntament de Barcelona.

A més de tots aquests comentaris dirigits a l'obra en particular, trobem un calorós reportatge a "El Día Gráfico" el novembre de 1929, amb la foto que segueix, en el qual es fa un retrat de la figura de Margarida Orfila ja amb 40 anys, amb tota una trajectòria musical a les seves espatlles, lloant el seu caràcter perseverant i sacrificat per anar-se perfeccionant continuament enlloc de buscar la notorietat. Es citen de manera genèrica obres de l'autora que avui dia no estan localitzades, com per exemple una romança per a violoncel i piano, una col·lecció de romances sense paraules (és possible que es refereixi a les *Tres melodies per a piano* premiades a la Festa de la Joventut de 1912), sardanes, fugues per a veus i altres obres corals. També diu que en aquell moment Margarida treballava en uns petits quadres per a piano (les *Petites Semblances*) i en un concert per a piano i orquestra, obra que tampoc s'ha trobat -si és que finalment la va arribar a acabar-.

Una altra obra que va editar Unión Musical Española és *Petites Semblances*, op.24, “Ofrena als meus fills”, una col·lecció de cinc peces curtes dedicades als seus fills que gràcies a la menció que en fa la Revista Musical Catalana podem datar-la al gener de 1930. Cadascuna d’aquestes miniatures porta el nom del fill amb una breu explicació: I: “Frederic. Caràcter seriós, reposat, amb sentit profund i visió equilibrada de les coses”, II: “Margarida. Temperament voluntariós, apassionat i una mica personal”, III: “Joan. Llest i d’admirable comprensió, encara que un xic tossudet”, IV: “Francisco. Un burleta i un gran cor” i V: “Carme. La petita... i ja està dit tot: és la petita”.

A l’arxiu de l’Ateneu de Maó s’hi troba un exemplar de les *Petites Semblances* amb la dedicatòria: “Al Ateneo Científico, Literario y Artístico de Mahón. Afectuosamente. Margarita Orfila”, segurament signat per Margarida en algun dels seus viatges a Menorca. El ressò que van tenir aquesta obra en la premsa catalana va ser molt important, rebent lloances tant per la seva inspiració i correcció tècnica com per haver plasmat exitosament en cada moviment els trets característics de la personalitat de cadascun dels seus fills; segons escriu Vicente M. de Gibert a La Vanguardia del 18 de juny de 1930: “no puede ser más justa la correspondencia entre el lema y la música que le sigue”. També voldria destacar l’efusiu article que li dedica Lluís Millet a la Revista Musical Catalana del mes d’agost, en el qual diu: “Margarida Orfila, musiquessa exemplar, que sense pedanteria i amb sinceritat fa música” o “una vera musiquessa, que no solament té instint, intuïció, sinó que coneix perfectament els camins i mitjans de l’art, de l’art de compondre amb lògica i distinció els elements sonors que són propis d’ell; aplec de qualitats que, si no es troben pas sempre en els compositors homes, menys són sovintejadores en les poques compositores que tenim entre nosaltres.”

També de l’any 1930 és l’obra *Frisança*, rondó per a violí i piano, que consta en preparació de publicació per Unión Musical Española a la contraportada de les *Petites semblances*. No obstant, no tenim constància de que s’arribés a publicar. Dedicada “a la gentil y notable violinista Rosa Mas” i estrenada per Rosa Mas al violí i l’autora al piano el mes de maig de 1930, dins d’un programa variadíssim de l’Orfeó Gracienc.

En aquest mateix mes, el dia 31, es celebra el primer concert de música femenina dins del marc de l’exposició nacional del treball de la dona espanyola, organitzat per “Acción Femenina” al Palacio de Alfonso XIII. Aquest acte té lloc al recinte de la Exposició

Universal de Barcelona que havia tingut lloc entre el maig de 1929 i el gener de 1930, un esdeveniment que va suposar una forta empenta per al desenvolupament de la ciutat de Barcelona i la seva apertura al món. En aquest concert s'escolten obres de dones compositores del moment com Onia Farga, Narcisa Freixas, Magda Serra, Maria Luisa Casagemas, Rosario Simal, Carmen Karr, Genoveva Puig, Julia Marimon i Margarida Orfila, de qui s'interpreten *Frisança* per a violí i piano i *Sonata* per a piano. Apareixen com a intèrprets Rosa Mas al violí i Maria Coquard i Margarida Orfila al piano. En aquesta època Margarida Orfila ja no interpretava com a pianista les seves obres tècnicament més exigents, com per exemple la *Sonata* que en aquesta ocasió interpretar Maria Coquard; ella només apareix en públic tocant les seves obres més senzilles com són les que va fer per a petits grups de cambra i de caràcter didàctic, bàsicament duets (corda i piano o veu i piano).

Els quatre fills músics van actuar el 14 d'agost de 1932 sota el nom de "Quartet Alfonso" interpretant diverses obres, entre les quals hi figuraven *Frisança* de Margarida Orfila i la *Petita Serenata* de Frederic Alfonso. L'ambient musical era un tret diferencial d'aquesta família, lligada a l'Escola Municipal de Música d'on els pares n'eren professors i els fills alumnes.

La relació de Margarida Orfila amb l'Orfeó Català era molt bona i es veia reforçada pel vincle d'amistat que existia amb el seu director, Lluís Millet. Composa un gran número de composicions corals especialment a partir de 1933 -any a partir del qual es dedica més a aquest gènere-, algunes interpretades per l'Orfeó Català, com *Cançó de Nadal*, *Enlaira els cors!* i *Formosa nit*. També altres agrupacions com l'Orfeó de Sant Pere de Premià o l'Orfeó Gracienc interpreten les seves cançons. La *Cançó de Sant Joan* va ser premiada al certàmen literàrio-musical organitzat per la Catequística de Sant Pere de Masnou.

El 8 de maig de 1934 rep el Premi del XII Concurs de la Fundació Concepció Rabell i Cibils per l'obra *Quatre estudis per a piano*, presentada al concurs amb el lema: "Estudiem tot pensant en les nostres cançons", premi compartit amb *Impromptus per a piano* de Xavier Montsalvatge. Els moviments d'aquesta obra són: I. Homenatge a Chopin. II: Moderat quasi lent. III: Scherzo. IV: Tema i sis variacions. Excepte el primer estudi, els altres tres estan concebuts sobre temes populars. Era el Concurs Rabell un concurs prestigiós que havien guanyat en altres edicions personalitats com Juli Garreta, Higiní Anglès, Eduard Toldrà i Joaquim Zamacois. L'estrena dels *Quatre estudis* va anar a càrrec de Margarida Alfonso

Orfila, filla de la compositora, a la sala de concerts de l'Escola Municipal de Música el 24 de març de 1935, concert en el qual també va interpretar les *Petites Semblances* i obres del seu pare. Dels *Quatre Estudis* es diu a La Veu de Catalunya del 26 de març que “és una obra innegablement ben pensada i ben escrita... i llueix una ben palesa riquesa d'invenció”; i La Publicidad destaca: “En tota la música de Margarida Orfila traspua una fina sensibilitat i un bon gust exquisit que revelen un esperit ben selecte i cultivat”; i la Revista Musical Catalana: “Heus ací unes obres que no haurien d'oblidar els nostres concertistes. (...) d'escriptura refinada, de sentiment subtil, allunyades sortosament de la inquietud moderna i de les despòtiques gosadies que hem de suportar massa sovint en les sales de concert. (...) Una sessió plena d'interès que fa créixer el prestigi de l'Escola Municipal de Música, regida avui pel mestre Millet.”

Com a compositora rellevant de l'època la seva presència era habitual a la premsa, i va ser entrevistada el gener de 1935 per “El día gráfico”. Les interpretacions de les seves obres eren freqüents a Catalunya, doncs en aquella època existia una clara consciència del valor que tenia la música dels compositors propis, com ho mostra el Cicle de recitals de piano en el que la pianista Rosaura Coma interpretava periòdicament obres dels més destacats compositors catalans per als micròfons de Ràdio Barcelona. El 24 de març de 1936 es van poder escoltar els *Quatre Estudis*.

En aquest moment de maduresa i reconeixement públic per a Margarida Orfila esclata la Guerra Civil Espanyola, moment duríssim que va patir especialment perquè els seus tres fills van haver de lluitar i a més en bàndols diferents; afortunadament cap d'ells va morir en la guerra. Val a dir que les classes a l'Escola Municipal de Música van continuar malgrat la guerra, i en aquest moment el director de l'escola era Frederic Alfonso. Acabat el període bèl·lic seguim sense trobar activitat pública de la nostra compositora, refugiada en la família i la seva tasca docent. Va haver de cuidar el seu marit malalt durant uns anys, fins que finalment va morir el 1946.

Les pistes de l'activitat musical de Margarida Orfila en la premsa no reapareixen fins al 1952 a Menorca, quan ja tenia 62 anys. Els dies 16 i 17 d'abril s'interpreta el seu *Scherzo* a Maó i Ciutadella. La pianista era Lolita Catchot Allés i oferí un concert variat amb obres de diferents autors.

Encara Margarida Orfila havia d'obtenir dos premis més. El novembre de 1954 el concurs organitzat per l'Orfeó de Sabadell premia la cançó *Jocs d'àngels – Cançó de nois a l'estiu*, presentada amb el lema "Mar i Terra" i amb lletra del seu fill gran Frederic Alfonso i Orfila. El repartiment de premis es va fer coincidir amb el concert de Sant Esteve, el 26 de desembre d'aquell any. I l'abril de 1955 l'Orfeó Gracienc, en el concurs convocat per commemorar el seu 50è aniversari, premia les cançons *Senyor Mestre* i *L'estel i la branca*. A finals d'any quan ja té 66 anys escriu la que sembla ser la seva última obra, la cançó *El rossinyol*, amb poesia de Roser Matheu.

Els últims anys de la seva vida va viure amb la seva filla petita Carmen, qui a dia d'avui encara resideix a la mateixa casa amb el seu marit el mestre Josep Poch. Ja retirada de la composició, Margarida Orfila va morir a Barcelona el 29 d'abril de 1970, a l'edat de 80 anys.

La seva desaparició va ser molt sentida, també a Menorca. Pocs mesos després el Grup Filharmònic de l'Ateneu de Maó li va retre un homenatge pòstum en forma de concert, en el qual Lolita Mir va interpretar al piano *Petites semblances* i *Tres melodies*.

A més de les obres he anat citant fins ara i de les quals en sabem la data de composició, publicació o estrena, n'hi ha d'altres que no estan datades i per això és més difícil ubicar-les

en un moment concret de la vida de Margarida, com són: *Barcarolla* i *Scherzando* per a violí i piano, *Lento* per a violí, violoncel i piano. També hi ha altres obres de les quals només he vist citat el títol però no he trobat les partitures ni cap referència a la premsa de l'època, com per exemple les harmonitzacions per a cor mixte *Joc de xiquets* (popular valenciana), *Cançó de joc infantil* (popular mallorquina), *La mort de na Roseta*, *Malalta d'amor* (popular mallorquina), *Cançó dels "Darrers dies"* (popular mallorquina) i els *Cinc càntics catalans a la Mare de Déu de Montserrat* per a cor mixt amb acompanyament de piano ad libitum.

Enquadrant la figura de Margarida Orfila en el seu context històric, generacionalment podem situar-la a l'anomenada generació noucentista, que representa un esglaó més respecte de la generació modernista en el procés de consciència creativa de la música catalana, amb un important compromís catalanista. Margarida comparteix amb altres músics de la seva generació la triple faceta de compositora, pedagoga i intèrpret, com per exemple els pianistes Ricard Vinyes (1875-1943), Frank Marshall (1883-1959), Blanca Selva (1884-1942) i Ònia Farga (1882-1936), els violinistes Eduard Toldrà (1895-1962) i Joan Massià (1890-1969), els violoncel·listes Pau Casals (1876-1973) i Gaspar Cassadó (1897-1966) i el guitarrista Miquel Llobet (1878-1938). Margarida Orfila sentia passió per Wagner -en consonància amb el furor wagnerià que va envair tots els ambients musicals barcelonins durant el primer terç del segle XX-, tant és així que copià a mà algunes de les òperes més destacades del compositor alemany en una llibreta gelosament guardada. Però també era una gran admiradora de Beethoven, Schumann o Chopin, i això ho podem veure reflectit en la seva obra, que a primer cop d'ull podríem situar dins dels paràmetres del Romanticisme. La seva música és inspirada, ben estructurada i ben elaborada, incorporant trets distintius que li donen una personalitat pròpia; en definitiva, la música de Margarida Orfila traspuja bellesa, ordre i sinceritat.